Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (prvního senátu zasedajícího v kolegiu o pěti soudcích)

22. dubna 2026*

„Hospodářská soutěž – Kartel – Zneužití dominantního postavení – Odvětví energetických nápojů – Kontrola nařízená Komisí – Článek 20 odst. 4 nařízení (ES) č. 1/2003 – Pokračování kontroly v prostorách Komise – Odmítnutí Komise nahradit část nákladů vyplývajících z této kontroly – Pojem „dodatečné náklady vzniklé pouze kvůli pokračování kontroly v prostorách Komise“

Ve věci T-682/24,

Red Bull GmbH, se sídlem ve Fuschl am See (Rakousko),

Red Bull Francie SASU, se sídlem v Paříži (Francie),

Red Bull Nederland BV, se sídlem v Soesterbergu (Nizozemsko),

zástupci: H. Wollmann, F. Urlesberger, J. Schindler, F. Dethmers a A. Visontai-Knor, avocats,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zástupci: T. Franchoo, M. Jakobs a I. Naglis, jako zmocněnci,

žalované,

TRIBUNÁL (první senát zasedající v kolegiu o pěti soudcích),

ve složení: E. Buttigieg, předseda, J. Schwarcz, M. Kančeva (zpravodajka), E. Tichy-Fisslberger a F. Bestagno, soudci,

za soudní kancelář: S. Jund, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po jednání konaném dne 20. ledna 2026,

vydává tento

* Jednací jazyk: němčina.

Rozsudek

1 Žalobou podanou na základě článku 263 SFEU se žalobkyně, Red Bull GmbH a její dceřiné společnosti Red Bull France SASU a Red Bull Nederland BV, domáhají zrušení rozhodnutí Evropské komise ze dne 23. října 2024 (věc AT.40819), kterým Komise částečně odmítla nahradit dodatečné náklady, které jim podle jejich názoru vznikly v důsledku pokračování kontroly nařízené na základě čl. 20 odst. 4 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích [101 a 102 SFEU] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205), v prostorách Komise v Bruselu (Belgie) (dále jen „napadené rozhodnutí“).

Skutečnosti předcházející sporu

2 RED Bull France SASU a Red Bull Nederland BV jsou dceřinými společnostmi společnosti Red Bull GmbH. Tyto tři společnosti jsou součástí skupiny Red Bull (dále jen „Red Bull“) a vykonávají svou činnost v odvětví výroby energetických nápojů, které uvádějí na trh v Evropské unii a Evropském hospodářském prostoru (EHP), zejména pod ochrannou známkou téhož názvu jako tato skupina.

Sporná kontrola

3 Rozhodnutím ze dne 8. března 2023 nařídila Komise na základě čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003 kontrolu, ke které došlo ve dnech 20. až 24. března 2023 v prostorách žalobkyň ve Fuschl am See (Rakousko), Paříži (Francie) a Amsterdamu (Nizozemsko).

4 Na závěrečné schůzce týkající se kontroly v prostorách žalobkyň, která se konala dne 24. března 2023 ve Fuschl am See, Komise informovala zástupce společnosti Red Bull o pokračování kontroly v jejích prostorách v Bruselu, aby přezkoumala okopírované dokumenty a dodatečné údaje, které měly žalobkyně poskytnout později.

5 Kontrola pokračovala v prostorách Komise v Bruselu od 14. do 20. června 2023 a od 29. srpna do 29. září 2023.

Korespondence mezi účastnicemi řízení před přijetím napadeného rozhodnutí

6 Dopisem ze dne 25. ledna 2024 informovala Komise žalobkyně o možnosti podat odůvodněnou žádost o náhradu dodatečných nákladů vzniklých pokračováním kontroly v prostorách Komise v Bruselu. K tomuto dopisu byl připojen dokument nazvaný „Zásady náhrady dodatečných nákladů v případě pokračující kontroly v prostorách Komise“.

7 Dne 25. dubna 2024 podaly žalobkyně Komisi žádost o náhradu dodatečných nákladů vyplývajících z pokračování kontroly v prostorách Komise v Bruselu. Touto žádostí se žalobkyně domáhaly náhrady cestovních výdajů a výdajů na ubytování svých zaměstnanců a jejich advokátů přítomných v Bruselu, denních příspěvků vyplácených těmto zaměstnancům, jakož i veškerých odměn jejich advokátů, včetně odměn fakturovaných druhou advokátní kanceláří, která byla pověřena kromě rakouské advokátní kanceláře, která je obvykle zastupovala.

8 Následně mezi žalobkyněmi a Komisí proběhla rozsáhlá korespondence, která vyústila v přijetí napadeného rozhodnutí.

Napadené rozhodnutí

9 Dne 23. října 2024 přijala Komise napadené rozhodnutí.

10 V napadeném rozhodnutí Komise nejprve připomněla svůj postoj, přičemž odkázala na některé ze svých předchozích dopisů, a sice že byla povinna nahradit pouze dodatečné náklady vynaložené kontrolovaným podnikem pouze z důvodu pokračování kontroly v prostorách Komise a nikoliv tedy náklady, které by v každém případě vznikly, kdyby kontrola pokračovala v prostorách tohoto podniku, jako je odměna advokáta. Komise dodala, že toto stanovisko odpovídá přístupu vyplývajícímu z rozsudku ze dne 16. července 2020, Nexans France a Nexans v. Komise (C-606/18 P, EU:C:2020:571, bod 90).

11 Pokud jde konkrétně o odměnu advokáta, Komise s odkazem na některé ze svých předchozích dopisů připomněla, že během kontroly v jejích prostorách v březnu 2023 společnost Red Bull neustále využívala služeb advokátů, takže náklady na advokáta vynaložené v rámci pokračování kontroly v Bruselu nelze považovat za dodatečné nahraditelné náklady. Komise rovněž uvedla, že v některých svých dopisech samy žalobkyně připustily, že pokud by kontrola pokračovala v jejich prostorách, obrátily by se na advokáty. Proto se Komise rozhodla nenahradit odměnu advokáta požadovanou společností Red Bull.

12 Konečně, pokud jde o ostatní náklady, Komise uvedla, že souhlasí s náhradou všech požadovaných nákladů na základě částek sdělených společností Red Bull v tabulce Excel přiložené k jednomu z jejích předchozích dopisů.

Návrhová žádání účastníků řízení

13 Žalobkyně navrhují, aby Tribunál:

– zrušil napadené rozhodnutí;

– uložil Komisi požadovanou náhradu nákladů v plné výši;

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

14 Komise navrhuje, aby Tribunál:

– žalobu zamítl,

– uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

15 Nejprve je třeba zkoumat druhý bod návrhových žádání směřující k tomu, aby Tribunál uložil Komisi náhradu nákladů požadovanou žalobkyněmi v plné výši, a dále první bod návrhových žádání směřující ke zrušení napadeného rozhodnutí.

Ke druhému bodu návrhových žádání směřujícímu k tomu, aby bylo Komisi uložena náhrada nákladů požadovaná žalobkyněmi v plné výši

16 Druhým bodem návrhových žádání žalobkyně navrhují, aby Tribunál uložil Komisi povinnost nahradit žalobkyním v plné výši náklady, které uplatnily.

17 Je nutno konstatovat, že takový návrh má v podstatě za cíl dosáhnout toho, aby Tribunál vydal Komisi příkaz nahradit žalobkyním veškeré náklady, které žalobkyně uplatnily.

18 Z ustálené judikatury přitom vyplývá, že v rámci přezkumu legality na základě článku 263 SFEU nemá unijní soud pravomoc vydávat příkazy orgánům, institucím a jiným subjektům Unie (viz rozsudek ze dne 14. března 2024, D & A Pharma v. Komise a EMA, C-291/22 P, EU:C:2024:228, bod 160 a citovaná judikatura).

19 Proto musí být druhý bod návrhových žádání zamítnut z důvodu nedostatku pravomoci.

K prvnímu bodu návrhových žádání týkajícímu se zrušení napadeného rozhodnutí

20 Na podporu návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí předkládají žalobkyně čtyři žalobní důvody, z nichž první vychází z protiprávnosti odmítnutí Komise nahradit v plném rozsahu náklady, které uplatnily, z důvodu údajně nepřiměřeného pokračování kontroly v prostorách Komise v Bruselu, druhý z nedostatku odůvodnění, třetí z nesprávného právního posouzení při výkladu pojmu „dodatečné náklady“ vzniklé v důsledku pokračování kontroly v prostorách Komise v Bruselu ve smyslu rozsudku ze dne 16. července 2020, Nexans France a Nexans v. Komise (C-606/18 P, EU:C:2020:571), a z nesprávného posouzení skutkového stavu, které vedlo k odmítnutí náhrady odměny advokáta v plné výši, a čtvrtý z porušení jejich práva na obhajobu.

21 Úvodem je třeba uvést, že i když Komise v napadeném rozhodnutí odmítla nahradit žalobkyním požadovanou odměnu advokáta, souhlasila nicméně s uhrazením všech ostatních výdajů, jejichž náhrada byla požadována v excelové tabulce předložené společností Red Bull, a sice cestovních výdajů a výdajů na ubytování zaměstnanců a advokátů přítomných v Bruselu, jakož i denních příspěvků, které tato skupina musela těmto zaměstnancům vyplatit (viz bod 12 výše). Z toho vyplývá, že napadené rozhodnutí je přinejmenším částečně pro žalobkyně příznivé.

22 V tomto ohledu je třeba připomenout, že z ustálené judikatury vyplývá, že žaloba na neplatnost podaná fyzickou nebo právnickou osobou je přípustná pouze v případě, že tato osoba má zájem na zrušení napadeného aktu. Předpokladem takového zájmu je, že samotné zrušení tohoto aktu může vyvolat právní následky, a žaloba tak může ve výsledku přinést prospěch straně, která ji podala. Zájem na podání žaloby je tedy zásadní a prvotní podmínkou jakékoli soudní žaloby (viz rozsudek ze dne 15. června 2023, Shindler a další v. Rada, C-501/21 P, EU:C:2023:480, bod 63 a citovaná judikatura).

23 Když byly žalobkyně na jednání dotázány na jejich právní zájem na podání žaloby, pokud jde o první bod návrhových žádání, nejprve v podstatě tvrdily, že uvedený bod návrhových žádání musí být vykládán v tom smyslu, že se domáhají zrušení napadeného rozhodnutí pouze v rozsahu, v němž jim Komise odmítla nahradit požadovanou odměnu advokáta; později však toto tvrzení revidovaly a upřesnily, že naopak navrhují zrušení napadeného rozhodnutí v plném rozsahu, a to i v rozsahu, v němž Komise souhlasila s náhradou jiných nákladů než odměny advokáta.

24 S ohledem na okolnosti projednávané věci má Tribunál za to, že musí vznést i bez návrhu otázku existence právního zájmu žalobkyň na podání žaloby, pokud jde o jejich návrh na zrušení napadeného rozhodnutí v plném rozsahu. Je totiž třeba konstatovat, že zrušení napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž Komise souhlasila s tím, že žalobkyním nahradí jiné náklady než odměnu advokáta (viz bod 21 výše) nemůže posledně uvedeným přinést prospěch, který by mohl založit právní zájem na podání žaloby ve smyslu judikatury citované v bodě 22 výše.

25 Z toho vyplývá, že žaloba musí být odmítnuta jako částečně nepřípustná v rozsahu, v němž směřuje ke zrušení napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž Komise souhlasila s tím, že žalobkyním nahradí jiné náklady než odměnu advokáta.

26 Pokud jde o zbývající část prvního bodu návrhových žádání, Tribunál bude nejprve zkoumat čtvrtý žalobní důvod uplatněný žalobkyněmi, poté druhý žalobní důvod a nakonec první a třetí žalobní důvod.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení práva na obhajobu

27 Žalobkyně na podporu čtvrtého žalobního důvodu vznášejí tři výtky.

28 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že podnik má právo organizovat si svou obhajobu sám. Připomínají, že z čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950, vyplývá, že každý obviněný má právo obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru. Žalobkyně z toho vyvozují, že Komisi nepřísluší rozhodovat o tom, co podnik potřebuje pro svou obhajobu, či nikoli. Tvrdí, že právě z důvodu pokračování kontroly v prostorách Komise v Bruselu byly nuceny pověřit druhou advokátní kancelář. Podle žalobkyň Komise tím, že přijala restriktivní přístup ke své povinnosti nahradit dodatečné náklady, určila povahu a rozsah prostředků obhajoby, které má dotyčný podnik zvolit. Komise tedy tím, že jim odmítla nahradit odměnu advokáta vzniklou z důvodu pokračování kontroly v Bruselu, omezila jejich svobodu zvolit si prostředky obhajoby, které považují za nezbytné a vhodné.

29 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že se na ně „rozpočtové právo Evropské unie“ nevztahuje, takže Komise na něj nemohla odkázat za účelem určení přiměřenosti nákladů na obhajobu, jejichž náhradu požadovaly.

30 Zatřetí žalobkyně Komisi vytýkají, že použila údajně nepřiměřené požadavky na provádění důkazů, pokud jde o určení dodatečných nákladů vzniklých z důvodu pokračování kontroly v prostorách Komise v Bruselu. K prokázání toho, že se čtyři zaměstnanci Red Bull přítomní v Bruselu při pokračující kontrole, kteří se však nedostavili do prostor Komise, na ní skutečně podíleli, totiž tento orgán vyžadoval obdržení čestných prohlášení, v nichž tyto osoby musely svou účast na kontrole potvrdit. S ohledem na možné trestní důsledky v případě nepravdivých čestných prohlášení žalobkyně vytýkají Komisi, že požadovala takto vysokou úroveň důkazů.

31 Komise zpochybňuje argumenty žalobkyň a tvrdí, že první výtka není opodstatněná, druhá výtka je irelevantní a třetí výtka je irelevantní a nepřípustná.

32 Pokud jde zaprvé o údajný zásah do svobody žalobkyň zvolit si své prostředky obhajoby, je třeba konstatovat, že jim ve skutečnosti nic nebránilo ve svobodné organizaci jejich obrany při pokračování v kontrole v prostorách Komise v Bruselu.

33 Z dokumentů předložených žalobkyněmi v rámci tohoto řízení totiž vyplývá, že se žalobkyně rozhodly, že je v Bruselu bude zastupovat advokátka z rakouské advokátní kanceláře, která jim obvykle poskytuje právní pomoc, která již byla přítomna při kontrole v prostorách žalobkyň ve Fuschl am See, a dále v závislosti na daném období, jedním nebo více advokáty z druhé advokátní kanceláře a v určitých dnech několika svými zaměstnanci. Kromě toho je třeba konstatovat, že na rozdíl od jejich tvrzení nebyly žalobkyně nijak nuceny zmocnit druhou advokátní kancelář, aby je zastupovala při pokračování kontroly v prostorách Komise v Bruselu. Byly to totiž samy žalobkyně, které se z vlastních důvodů rozhodly pověřit tuto kancelář.

34 Z výše uvedeného vyplývá, že na rozdíl od tvrzení žalobkyň mohly žalobkyně svobodně organizovat svou obhajobu, aniž by Komise do takové organizace zasahovala, což stačí k zamítnutí první výtky čtvrtého žalobního důvodu jako neopodstatněné.

35 Pokud jde zadruhé o údajné použití „rozpočtového práva Unie“ ze strany Komise na žalobkyně, je třeba bez dalšího konstatovat, že i když žalobkyně ve své žalobě odkazují na „náklady na obhajobu“, které vynaložily, tato výtka se ve skutečnosti netýká odměny advokáta, jejíž náhrada byla v napadeném rozhodnutí zamítnuta. Z korespondence mezi účastnicemi řízení před přijetím napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně předložily v rámci tohoto řízení, totiž vyplývá, že i když Komise odkázala na „rozpočtové právo Unie“, či dokonce toto právo uplatnila, je to pouze ve vztahu k cestovním výdajům, výdajům na ubytování a paušálním kompenzacím, jejichž proplacení bylo přijato, ale nikoli ve vztahu k odměně advokáta.

36 Z toho vyplývá, že tato výtka směřuje v podstatě proti napadenému rozhodnutí v rozsahu, v němž souhlasí s tím, že žalobkyním nahradí jiné náklady než odměnu advokáta, takže je nepřípustná z důvodů uvedených v bodech 21 až 25 výše.

37 Pokud jde zatřetí o údajné uložení nepřiměřených požadavků při provádění důkazů ze strany Komise žalobkyním, pokud jde o určení vynaložených nákladů, je třeba bez dalšího konstatovat, že ani tato výtka se netýká odměn advokátů, jejichž úhrada byla v napadeném rozhodnutí zamítnuta. Čestná prohlášení údajně požadovaná Komisí byla totiž předložena za účelem prokázání, že se čtyři zaměstnanci společnosti Red Bull, kteří nebyli přítomni v prostorách tohoto orgánu, nacházeli v Bruselu za účelem jejich účasti na pokračující kontrole, a tudíž že cestovní výdaje, výdaje na ubytování a paušální kompenzace vynaložené žalobkyněmi mohou být z tohoto titulu proplaceny.

38 Z toho vyplývá, že tato výtka směřuje proti napadenému rozhodnutí v rozsahu, v němž souhlasí s proplacením nákladů žalobkyň jiných než odměny advokáta, takže je nepřípustná z důvodů uvedených v bodech21 až 25 výše.

39 V každém případě je třeba konstatovat, že z písemností předložených žalobkyněmi v rámci tohoto řízení vyplývá, že ony samy navrhly Komisi předložit sporná prohlášení. Proto žalobkyně nemohou Komisi vytýkat, že jim uložila nepřiměřené požadavky při provádění důkazů. Ostatně ani skutečnost, že Komise odmítla nahradit na základě pouhých faktur cestovní výdaje a výdaje na ubytování čtyř zaměstnanců společnosti Red Bull, kteří se nedostavili do jejích prostor, a požadovala dodatečné důkazy o tom, že jejich přítomnost v Bruselu byla skutečně odůvodněna pokračováním kontroly, není na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, vytýkatelnou a nepředstavuje nepřiměřený důkazní požadavek. Z toho vyplývá, že projednávaná výtka není v každém případě opodstatněná.

40 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba čtvrtý žalobní důvod zčásti zamítnout jako neopodstatněný a zčásti odmítnout jako nepřípustný.

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění

41 Na podporu svého druhého žalobního důvodu, vycházejícího z toho, že Komise porušila svou povinnost uvést odůvodnění, uplatňují žalobkyně v podstatě dvě výtky.

42 Zaprvé žalobkyně vytýkají Komisi, že v napadeném rozhodnutí odkázala na korespondenci, kterou s nimi vedla před přijetím uvedeného rozhodnutí. Podle žalobkyň měly být všechny úvahy, které vedly Komisi k částečnému zamítnutí jejich žádosti o náhradu, jasně uvedeny v samotném textu napadeného rozhodnutí, aby jim bylo umožněno pochopit důvody, na nichž jsou jeho závěry založeny, a aby Tribunál mohl vykonat přezkum. Vzhledem k tomu, že tomu tak podle nich není, žalobkyně tvrdí, že Komise porušila povinnost uvést odůvodnění stanovenou v článku 296 SFEU.

43 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že srovnávací scénář, který Komise použila pro srovnání v rámci výpočtu dodatečných nahraditelných nákladů, v jehož rámci Komise vycházela z předpokladu, že by žalobkyně soustavně využívaly advokáty, kdyby kontrola pokračovala v jejich prostorách, a nikoli v prostorách Komise v Bruselu, je nepochopitelný a nepředstavuje dostatečné odůvodnění. Za účelem prokázání tohoto srovnávacího scénáře vycházela Komise ze selektivně zvolené věty v dopise žalobkyň, v němž žalobkyně uvedly, že pokud by kontrola pokračovala v jejich prostorách, obrátily by se na advokáty pouze příležitostně.

44 Žalobkyně dodávají, že srovnávací scénář použitý Komisí je nepřesný. Komise totiž nevysvětlila důvody, proč si vybrala z několika možných srovnávacích scénářů, a zvolený srovnávací scénář dostatečně nedefinovala. Komise neupřesnila ani podmínky pokračování takové kontroly, a sice její délku, počet přidělených zaměstnanců nebo pracovní dobu. Při neexistenci takových údajů si Komise nemůže být jista, že použila „spravedlivý“ srovnávací scénář pro výpočet dodatečných nahraditelných nákladů a nemůže zpochybnit srovnávací scénář zvolený žalobkyněmi k určení nákladů, které jim vznikly. V každém případě je podle žalobkyň srovnávací scénář použitý Komisí pouze hypotetický. Žalobkyně rovněž tvrdí, že Komise zvolila pro ni nejvýhodnější srovnávací scénář.

45 Komise argumenty žalobkyň zpochybňuje.

46 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury musí být odůvodnění vyžadované čl. 296 druhým pododstavcem SFEU přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musejí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonávat svůj přezkum. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, jimž je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky druhého pododstavce článku 296 SFEU, musí být posuzována nejen s ohledem na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz rozsudek ze dne 23. ledna 2025, Neos v. Ryanair a Komise, C-490/23 P, EU:C:2025:32, bod 34 a citovaná judikatura).

47 Je nutné rovněž připomenout, že povinnost uvést odůvodnění rozhodnutí představuje podstatnou formální náležitost, která musí být odlišena od otázky opodstatněnosti odůvodnění, jež spadá pod otázku materiální legality sporného aktu (rozsudky ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, bod 67, a ze dne 7. března 2002, Itálie v. Komise, C-310/99, EU:C:2002:143, bod 48). Odůvodnění rozhodnutí je totiž formálním vyjádřením důvodů, na kterých toto rozhodnutí spočívá. Jestliže jsou tyto důvody stiženy vadami, je jimi stižena legalita rozhodnutí po meritorní stránce, avšak nikoli jeho odůvodnění, které může být dostačující, i když obsahuje vadné důvody (rozsudek ze dne 10. července 2008, Bertelsmann a Sony Corporation of America v. Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, bod 181).

48 V projednávané věci z napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise se tímto aktem vyjádřila k žádosti žalobkyň o náhradu dodatečných nákladů, které jim vznikly v důsledku pokračování kontroly v prostorách Komise v Bruselu.

49 Konkrétněji je třeba konstatovat, že v úvodní části napadeného rozhodnutí Komise připomíná svou praxi, podle které, jak již uvedla ve své předchozí korespondenci se žalobkyněmi, Komise nahrazuje dodatečné náklady vzniklé pouze kvůli pokračování kontroly v jejích prostorách. Komise v ní rovněž vysvětluje, že tedy nenahrazuje náklady, které by takovému podniku vznikly v každém případě, kdyby kontrola pokračovala v jeho vlastních prostorách, a uvádí, že se domnívá, že tomu tak je v případě odměny advokáta.

50 Při uplatnění těchto zásad na žádost o náhradu podanou žalobkyněmi Komise dále v bodě 1 napadeného rozhodnutí, nadepsaném „Náklady na advokáta“, vysvětluje, že se rozhodla neuhradit odměnu advokáta, jejíž vrácení v plné výši požadovala společnost Red Bull, a to ze dvou následujících důvodů: zaprvé proto, že společnosti Red Bull během kontroly provedené v jejích prostorách v březnu 2023 nepřetržitě pomáhali advokáti, takže náklady na advokáta nebyly dodatečnými náklady na pokračování kontroly v prostorách Komise v Bruselu, a zadruhé proto, že společnost Red Bull ve své předchozí korespondenci připustila, že pokud by kontrola pokračovala v jejích prostorách, obrátila by se na advokáty.

51 Pokud jde o ostatní náklady, Komise v bodě 2 napadeného rozhodnutí, nadepsaném „Ostatní náklady“, uvádí, že souhlasí s náhradou nákladů požadovaných žalobkyněmi, jak bylo dohodnuto v korespondenci s žalobkyněmi.

52 Napadené rozhodnutí nakonec v bodě 3, nadepsaném „Shrnutí“, obsahuje souhrnnou tabulku různých nákladů, jejichž náhradu žalobkyně požadovaly, uvádějící vedle každé ze čtyř položek nákladů, tj. cestovních nákladů, nákladů na ubytování, denních příspěvků a nákladů na advokáta, částku, s jejíž proplacením Komise souhlasí.

53 Z toho vyplývá, že z napadeného rozhodnutí jasně, podrobně a jednoznačně vyplývají úvahy Komise tak, aby se žalobkyně mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a Tribunál mohl vykonat svůj přezkum ve smyslu judikatury citované v bodě 46 výše, takže je dostatečně odůvodněné, a tedy v souladu s požadavky stanovenými v čl. 296 druhém pododstavci SFEU.

54 Kromě toho je třeba konstatovat, že z projednávané žaloby vyplývá, že žalobkyně byly schopny zpochybnit opodstatněnost napadeného rozhodnutí, a konkrétně odmítnutí nahradit jim veškeré požadované náklady na advokáta, což prokazuje, že i když s nimi nesouhlasí, mohly pochopit důvody, na nichž jsou založeny závěry přijaté Komisí v napadeném rozhodnutí.

55 Žádný jiný argument uplatněný žalobkyněmi nemůže zpochybnit dostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí.

56 Pokud jde zaprvé o výtku vycházející z odkazů Komise v napadeném rozhodnutí na korespondenci předcházející jeho přijetí, je třeba konstatovat, že na rozdíl od tvrzení žalobkyň jsou všechny úvahy, které vedly Komisi k částečnému zamítnutí jejich žádosti o vrácení, jasně uvedeny v samotném textu napadeného rozhodnutí, jak vyplývá z bodů 49 a 50 výše.

57 Kromě toho korespondence s žalobkyněmi před přijetím napadeného rozhodnutí představuje kontext, do něhož toto rozhodnutí spadá. V souladu s judikaturou citovanou v bodě 46 výše může být zohledněna za účelem určení, zda Komise v projednávaném případě dodržela svou povinnost uvést odůvodnění.

58 Proto žalobkyně nemohou Komisi vytýkat, že v napadeném rozhodnutí odkázala na předchozí korespondenci s nimi vyměněnou.

59 Pokud jde zadruhé o výtku vycházející z údajně nesrozumitelnosti a nedostatečného odůvodnění srovnávacího scénáře použitého Komisí pro srovnání v rámci výpočtu dodatečných nahraditelných nákladů, je třeba konstatovat, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že tento srovnávací scénář je popsán tak, že odpovídá předpokladu, že by kontrola pokračovala v prostorách žalobkyň.

60 V napadeném rozhodnutí totiž Komise vysvětluje, že se rozhodla nahradit žalobkyním náklady vzniklé pouze kvůli pokračování kontroly v jejích prostorách v Bruselu, a nikoliv náklady, které by jim v každém případě vznikly, kdyby kontrola pokračovala v jejich vlastních prostorách. Pokud jde o náklady na advokáta, Komise upřesňuje, že takové dodatečné náklady nepředstavují, neboť by v každém případě vznikly, kdyby kontrola pokračovala v prostorách žalobkyň.

61 Z toho vyplývá, že na rozdíl od tvrzení žalobkyň je tento srovnávací scénář v napadeném rozhodnutí popsán dostatečně srozumitelným a odůvodněným způsobem.

62 V tomto ohledu je třeba rovněž uvést, že takový srovnávací scénář je již pojmově hypotetický, což žalobkyně samy uznávají, neboť ve skutečnosti kontrola pokračovala v prostorách Komise v Bruselu. Proto nelze od Komise požadovat, aby definovala „správný“ srovnávací scénář nebo aby k němu v napadeném rozhodnutí uvedla další konkrétní podrobnosti.

63 Konečně je třeba konstatovat, že otázka, jaký by byl nejpravděpodobnější nebo „nejsprávnější“ srovnávací scénář, spadá pod opodstatněnost napadeného rozhodnutí, a je tedy irelevantní v rámci žalobního důvodu vycházejícího z nedostatku odůvodnění, jak vyplývá z judikatury citované v bodě 47 výše. Proto jsou v rámci tohoto žalobního důvodu irelevantní argumenty žalobkyň, jejichž cílem je prokázat, že mohly zcela interně zajistit pokračování kontroly, pokud by kontrola pokračovala v jejich prostorách, nebo že byl srovnávací scénář použitý Komisí nesprávný nebo byl pro tento orgán nejvýhodnější, neboť se týkají opodstatněnosti napadeného rozhodnutí, a nikoli jeho odůvodnění.

64 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba druhý žalobní důvod zamítnout, aniž je nezbytné přijmout organizační procesní opatření na základě čl. 89 odst. 3 písm. d) jednacího řádu Tribunálu, které žádaly žalobkyně.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z protiprávnosti odmítnutí náhrady dodatečných nákladů z důvodu nepřiměřené povahy pokračování kontroly v prostorách Komise v Bruselu

65 Žalobkyně tvrdí, že Komise tím, že se rozhodla pokračovat v kontrole ve svých prostorách v Bruselu, porušila zásadu proporcionality zakotvenou v čl. 5 odst. 4 SEU. Podle žalobkyň totiž pokračování kontroly v Bruselu nepřispělo k účinnosti kontroly ani neumožnilo zabránit nadměrnému zásahu do fungování společnosti Red Bull. Takové pokračování navíc trvalo nepřiměřeně dlouho a bylo nezbytné pouze na základě skutečnosti, že Komise požádala o údaje v celku, bez předchozího přezkumu jejich relevance a bez předchozího třídění, v celkovém nepřiměřeném objemu 16,6 terabytů. Podle žalobkyň bylo pokračování kontroly v prostorách Komise v Bruselu samo o sobě nepřiměřené a vedlo k vysokým nákladům, jejichž náhradu požadují. Žalobkyně z toho vyvozují, že odmítnutí Komise nahradit veškeré požadované náklady je z tohoto důvodu protiprávní.

66 Komise zpochybňuje argumenty žalobkyň a namítá nepřípustnost prvního žalobního důvodu.

67 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury zásada proporcionality vyžaduje, aby akty unijních orgánů nepřekročily meze toho, co je vhodné a nezbytné k dosažení sledovaného cíle, přičemž se rozumí, že pokud se nabízí volba mezi několika vhodnými opatřeními, je třeba zvolit nejméně omezující opatření, a způsobené nepříznivé následky nesmí být nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům (rozsudky ze dne 8. března 2007, France Télécom v. Komise, T-339/04, EU:T:2007:80, bod 117, a ze dne 25. listopadu 2014, Orange v. Komise, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 22).

68 V projednávané věci je třeba konstatovat, že argumenty rozvinuté žalobkyněmi na podporu jejich prvního žalobního důvodu směřují proti rozhodnutí Komise pokračovat v kontrole v jejích prostorách, a nikoli proti napadenému rozhodnutí v rámci tohoto řízení.

69 Žalobkyně si sice stěžují na to, že pokračování kontroly v prostorách Komise v Bruselu je podle nich nepřiměřené, avšak nijak nevysvětlují, v čem je nepřiměřené samotné napadené rozhodnutí. Jinými slovy, i když je první žalobní důvod založen na údajném porušení zásady proporcionality, argumenty předložené v tomto ohledu žalobkyněmi nesměřují k prokázání toho, že napadené rozhodnutí překračuje meze toho, co bylo přiměřené a nezbytné k dosažení cíle sledovaného jeho přijetím, a sice určit dodatečné náklady vzniklé pouze kvůli pokračování kontroly v prostorách Komise v Bruselu, jejichž náhrada ze strany Komise je z tohoto důvodu odůvodněná.

70 Proto musí být první žalobní důvod zamítnut jako irelevantní, aniž je nutné rozhodnout o jeho přípustnosti, kterou Komise zpochybňuje, nebo přijmout na základě čl. 89 odst. 3 písm. d) jednacího řádu organizační procesní opatření požadované žalobkyněmi.

Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného právního posouzení při výkladu pojmu „dodatečné náklady“ ve smyslu rozsudku ze dne 16. července 2020, Nexans France a Nexans v. Komise (C-606/18 P), a z nesprávného posouzení skutkového stavu

71 Třetí žalobní důvod v podstatě vychází z nesprávného právního posouzení, kterého se měla Komise dopustit při výkladu pojmu „dodatečné náklady“ ve smyslu bodu 90 rozsudku ze dne 16. července 2020, Nexans France a Nexans v. Komise (C-606/18 P, EU:C:2020:571), a z nesprávného posouzení skutkového stavu, které vedlo tento orgán k odmítnutí náhrady odměny advokáta v plné výši požadované žalobkyněmi.

72 Pokud jde o tvrzené nesprávné právní posouzení, žalobkyně tvrdí, že postoj Komise, podle kterého odměna advokáta v zásadě nepředstavuje „dodatečné náklady“ ve smyslu bodu 90 rozsudku ze dne 16. července 2020, Nexans France a Nexans v. Komise (C-606/18 P, EU:C:2020:571), z důvodu, že by tyto náklady byly rovněž vynaloženy, kdyby kontrola pokračovala v prostorách žalobkyň, je neopodstatněný. Takový výklad pojmu „dodatečné náklady“ by byl příliš restriktivní a byl by v rozporu s výše uvedeným rozsudkem.

73 Pokud jde o tvrzené nesprávné posouzení skutkového stavu, žalobkyně vysvětlují, že pokračování kontroly v prostorách Komise jim způsobilo značné obtíže, jelikož nemají provozovnu v Bruselu a nemohly tam na delší dobu vyslat své klíčové zaměstnance. S ohledem na tyto obtíže byly žalobkyně nuceny zmocnit další advokátní kancelář, která má kancelář na místě, kromě rakouské advokátní kanceláře, která jim obvykle pomáhá. Využití těchto dodatečných advokátů vedlo ke vzniku dodatečných nákladů, kterým by bylo možné předejít, kdyby kontrola pokračovala v prostorách žalobkyň, neboť v tomto případě by taková kontrola netrvala tak dlouho. Podle žalobkyň tedy odměna fakturovaná těmito advokáty představuje v plném rozsahu „dodatečné náklady“.

74 Žalobkyně totiž tvrdí, že pokud by kontrola pokračovala v jejich prostorách, měly by pro pokračování k dispozici potřebné vícejazyčné zaměstnance s dostatečným právním vzděláním, které naproti tomu nemohly v Bruselu získat. Tito zaměstnanci mohli být přiděleni ke kontrole na základě systému střídání, takže by žalobkyně mohly zcela interně zajistit dohled nad kontrolou a musely by se na advokáty obracet pouze příležitostně.

75 Žalobkyně konečně podpůrně dodávají, že pokud by jejich argumentace nebyla přijata, bylo by v každém případě třeba mít za to, že náklady vynaložené na zmocnění druhé advokátní kanceláře představují „dodatečné náklady“, neboť žalobkyně by služeb této kanceláře nevyužily, kdyby kontrola pokračovala v jejich prostorách.

76 Komise argumenty žalobkyň zpochybňuje.

77 V tomto ohledu z rozsudku ze dne 16. července 2020, Nexans France a Nexans v. Komise (C-606/18 P, EU:C:2020:571), vyplývá, že možnost, aby Komise pokračovala v kontrole účetních knih a ostatních obchodních záznamů podniku na základě čl. 20 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1/2003 v jejích prostorách v Bruselu je podmíněna zjištěním, že takové pokračování nevede k žádnému porušení práva na obhajobu a nepředstavuje další zásah do práv dotyčných podniků ve srovnání se zásahem, který je vlastní provedení kontroly v jejich prostorách. Takový zásah by přitom musel být konstatován, pokud by pokračování této kontroly v prostorách Komise v Bruselu znamenalo pro kontrolovaný podnik dodatečné náklady vzniklé pouze kvůli tomuto pokračování. Z toho vyplývá, že pokud může takové pokračovaní v kontrole vést ke vzniku takových dodatečných nákladů, Komise k němu může přistoupit pouze za podmínky, že souhlasí s uhrazením těchto nákladů, pokud jí dotyčný podnik v tomto smyslu předloží řádně odůvodněnou žádost.

78 V projednávané věci vyvstává otázka, zda se Komise tím, že odmítla nahradit žalobkyním celou odměnu advokáta, která jim vznikla za služby poskytnuté v souvislosti s kontrolou prováděnou v prostorách Komise v Bruselu, dopustila nesprávného právního posouzení nebo nesprávného posouzení skutkového stavu, jak tvrdí žalobkyně.

79 Pokud jde o tvrzené nesprávné právní posouzení, je třeba připomenout, že Komise v napadeném rozhodnutí ve světle předchozí korespondence s žalobkyněmi vyložila pojem „dodatečné náklady“ ve smyslu bodu 90 rozsudku ze dne 16. července 2020, Nexans France a Nexans v. Komise (C-606/18 P, EU:C:2020:571), tak, že v zásadě nezahrnuje odměnu advokáta spojenou s pokračováním kontroly v jejích prostorách, neboť se podle ní jedná o náklady, které by dotyčnému podniku vznikly v každém případě, kdyby kontrola pokračovala v jeho prostorách.

80 V tomto ohledu z bodu 90 rozsudku ze dne 16. července 2020, Nexans France a Nexans v. Komise (C-606/18 P, EU:C:2020:571) (viz bod 77 výše) vyplývá, že k tomu, aby některé náklady mohly být kvalifikovány jako „dodatečné náklady vzniklé pouze kvůli [pokračování kontroly v prostorách Komise v Bruselu]“, musí být splněna dvě kritéria.

81 Zaprvé je tedy třeba ověřit, zda náklady, jejichž vrácení je žalobkyněmi požadováno, mohou být s ohledem na tuto judikaturu kvalifikovány jako „dodatečné“.

82 Z použití přídavného jména „dodatečné“ je třeba dovodit, že dotčené náklady jsou náklady, které jsou doplňující ve vztahu k předchozímu podrobnému a faktickému referenčnímu rámci, jímž je kontrola, ke které došlo v prostorách dotyčného podniku. Musí se tedy jednat o náklady, které doplňují náklady, které by vznikly při kontrole v prostorách dotyčného podniku.

83 Kromě toho na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, pokud by Soudní dvůr zamýšlel odkázat na veškeré náklady vzniklé podniku, které by Komise musela nahradit z důvodu rozhodnutí pokračovat v kontrole v jejích prostorách, nepoužil by v bodě 90 rozsudku ze dne 16. července 2020, Nexans France a Nexans v. Komise (C-606/18 P, EU:C:2020:571), přídavné jméno „dodatečné“, které předpokládá, že se jedná o jiné náklady než ty, které by podnik vynaložil, kdyby kontrola pokračovala v jeho prostorách.

84 Je třeba rovněž poznamenat, že přídavné jméno „dodatečné“ použité Soudním dvorem nevyžaduje prokázání nepřiměřenosti nebo překročení vynaložených nákladů, ale pouze dodatečnou povahu takových nákladů ve vztahu k nákladům, které by vznikly, kdyby kontrola pokračovala v prostorách dotyčného podniku.

85 Zadruhé je třeba ověřit, zda náklady, jejichž vrácení je žalobkyněmi požadováno, mohou být kvalifikovány jako náklady vzniklé „pouze kvůli“ pokračování kontroly v prostorách Komise, a to opět s ohledem na rozsudek ze dne 16. července 2020, Nexans France a Nexans v. Komise (C-606/18 P, EU:C:2020:571).

86 Z použití výrazu „pouze kvůli“ v bodě 90 rozsudku ze dne 16. července 2020, Nexans France a Nexans v. Komise (C-606/18 P, EU:C:2020:571), je třeba vyvodit, že je vyžadována výlučná příčinná souvislost mezi uvedenými náklady na jedné straně a pokračováním kontroly v prostorách Komise na straně druhé, což žalobkyně ostatně uznávají v replice.

87 Z toho vyplývá, že uvedené náklady jsou náklady, které vznikly pouze z důvodu pokračování kontroly v prostorách Komise, což má za následek, že náklady, které by v každém případě vznikly, kdyby kontrola pokračovala v prostorách dotyčného podniku, jsou vyloučeny.

88 Pokud jde konkrétně o odměnu advokáta, z výše uvedeného vyplývá, že pouze „dodatečné“ odměny, které by nevznikly v případě kontroly v prostorách dotčeného podniku a které souvisejí výlučně s pokračováním kontroly v prostorách Komise, lze považovat za „dodatečné náklady“ ve smyslu bodu 90 rozsudku ze dne 16. července 2020, Nexans France a Nexans v. Komise (C-606/18 P, EU:C:2020:571).

89 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že volba využít služeb advokáta při kontrole prováděné Komisí na základě čl. 20 odst. 4 nařízení č. 1/2003 spadá do strategie obhajoby dotyčného podniku, jelikož mu uvedené ustanovení neukládá, aby se obrátil na advokáta (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. září 2012, Koninklijke Wegenbouw Stevin v. Komise, T-357/06, EU:T:2012:488, bod 226). Z toho vyplývá, že pokud se dotyčný podnik rozhodne zmocnit advokáty, aby mu byli nápomocni v průběhu takové kontroly, skutečnost, že tato kontrola pokračuje v prostorách Komise, nic nemění na nákladech týkajících se odměny advokáta. Pro takový podnik, který se rozhodl využít při takové kontrole pomoci advokáta, totiž v případě, že Komise rozhodne o pokračování kontroly ve svých prostorách, nepředstavuje obecně odměna advokáta spojená s tímto pokračováním dodatečné náklady, jelikož služby, které musí advokáti poskytnout, jsou v zásadě stejné bez ohledu na místo kontroly. Vzhledem k tomu, že tyto služby by byly rovněž poskytnuty, kdyby kontrola pokračovala v prostorách dotyčného podniku, odměna advokáta, která se k těmto službám vztahuje, v zásadě nevykazuje výlučnou příčinnou souvislost s pokračováním této kontroly v prostorách Komise.

90 Vzhledem k tomu, že se žalobkyně v projednávané věci rozhodly, že při kontrole provedené v jejich prostorách využijí pomoci advokátů, není prokázáno, že existuje výlučná příčinná souvislost mezi pokračováním kontroly v prostorách Komise v Bruselu a odměnou advokátů, kteří jim byli během této kontroly nápomocni.

91 S ohledem na strategii obhajoby zvolenou žalobkyněmi tedy výklad pojmu „dodatečné náklady“ provedený Komisí v tom smyslu, že v zásadě vylučuje odměnu advokáta účtovanou za služby poskytnuté v rámci pokračování kontroly v jejích prostorách, neboť tato odměna by vznikla i v případě, že by kontrola pokračovala v prostorách žalobkyň, není neopodstatněný ani v rozporu s rozsudkem ze dne 16. července 2020, Nexans France a Nexans v. Komise (C-606/18 P, EU:C:2020:571), na rozdíl od tvrzení žalobkyň.

92 Kromě toho je třeba konstatovat, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, výklad pojmu „dodatečné náklady“ provedený Komisí není ani restriktivní, zejména s ohledem na rozsudek ze dne 16. července 2020, Nexans France a Nexans v. Komise (C-606/18 P, EU:C:2020:571).

93 Z napadeného rozhodnutí, vykládaného ve světle korespondence s žalobkyněmi, totiž vyplývá, že Komise kategoricky nevylučuje, že některé odměny advokátů mohou být považovány za „dodatečné náklady“. Komise pouze požaduje, aby dotyčný podnik prokázal, že služby advokáta, na které se vztahuje odměna, jejíž náhradu tento podnik požaduje, by nebyly poskytnuty, kdyby kontrola pokračovala v prostorách tohoto podniku, což není v žádném případě nepřiměřené. Z bodu 90 rozsudku ze dne 16. července 2020, Nexans France a Nexans v. Komise (C-606/18 P, EU:C:2020:571), totiž vyplývá, že Komise přistoupí k náhradě dodatečných nákladů, pokud jí dotyčný podnik podá v tomto smyslu „řádně odůvodněnou“ žádost.

94 Z výše uvedeného vyplývá, že se žalobkyním nepodařilo prokázat, že výklad pojmu „dodatečné náklady“ podaný Komisí v napadeném rozhodnutí představoval nesprávné právní posouzení.

95 Pokud jde o tvrzené nesprávné posouzení skutkového stavu, je třeba bez dalšího uvést, že žalobkyně požadovaly po Komisi v průběhu řízení, které předcházelo přijetí napadeného rozhodnutí, pouze plnou náhradu odměny advokáta vynaložené v rámci pokračování v kontrole v prostorách tohoto orgánu, přičemž vycházely ze scénáře že by kontrola, pokud by pokračovala v jejich prostorách, byla zajištěna zcela interně jejich mnohojazyčnými zaměstnanci s dostatečným právním vzděláním. Vzhledem k tomu, že v rámci tohoto scénáře by podle žalobkyň díky tomuto zcela interně zajištěnému pokračování nevznikla žádná odměna advokáta, tvrdí, že odměna advokáta spojená s pokračováním kontroly v prostorách Komise v Bruselu představuje v plném rozsahu „dodatečné náklady“, které musí Komise nahradit.

96 V tomto ohledu je třeba nejprve konstatovat, že scénář zcela interně zajištěného pokračování kontroly neodpovídá průběhu kontroly v prostorách žalobkyň, které byly žalobkyně podrobeny v březnu 2023, kdy jim jak ve Fuschl am See, tak v Amsterodamu a Paříži byli neustále nápomocni advokáti. V tomto kontextu, jak správně uvádí Komise, žalobkyně platně neprokázaly, že by se poté, co jim byli během celé doby kontroly v jejich prostorách nápomocni advokáti, byly schopny zorganizovat tak, aby mohly zcela interně zajistit pokračování kontroly, pokud by kontrola pokračovala v jejich prostorách.

97 Dále ačkoli žalobkyně tvrdí, že jejich zaměstnanci by byli schopni samostatně zajistit pokračování kontroly, pokud by kontrola pokračovala v jejich prostorách, nijak nevysvětlují důvod, proč tyto zaměstnance nevyužily, aby účinně zajistily kontrolu v prostorách Komise v Bruselu, ať už za osobní přítomnosti nebo na dálku, zejména pomocí systému střídání. Je přitom třeba konstatovat, že i když někteří zaměstnanci žalobkyň byli přítomni v Bruselu, nedostavili se ani do prostor Komise. Tato skutečnost potvrzuje stanovisko Komise, že zcela interně zajištěné pokračování kontroly nebylo pravděpodobné, takže žalobkyně by požádaly o přítomnost advokátů, pokud by tato kontrola pokračovala v jejich prostorách.

98 Konečně je třeba rovněž uvést, že samotné žalobkyně opakovaně připustily, jak v korespondenci s Komisí před přijetím napadeného rozhodnutí, tak v rámci tohoto řízení, že pokud by kontrola pokračovala v jejich prostorách, obrátily by se na advokáty přinejmenším příležitostně. Žalobkyně tedy nemohou, aniž by si protiřečily, tvrdit, že by zcela interně zajistily pokračování kontroly tím, že by se zcela obešly bez pomoci advokátů, pokud by tato kontrola pokračovala na místě.

99 Proto se Komise nedopustila nesprávného posouzení, když měla v napadeném rozhodnutí vykládaném ve světle předchozí korespondence s žalobkyněmi za to, že předpoklad zcela interně zajištěného pokračování kontroly, pokud by pokračovala v prostorách žalobkyň, o který se žalobkyně opírají při požadování plné náhrady odměny advokáta spojené s pokračováním kontroly v prostorách Komise, není pravděpodobný a odmítla jej. Je třeba ostatně poznamenat, že Komise nikdy netvrdila, že by míra pomoci advokátů byla po celou dobu kontroly stejná, pokud by tato kontrola pokračovala v prostorách žalobkyň. Komise měla pouze správně za to, že v takové situaci by žalobkyně i nadále, přinejmenším do určité míry, využívaly pomoci advokátů.

100 Konečně, pokud jde o argument předložený žalobkyněmi podpůrně, podle kterého náklady vzniklé z důvodu zmocnění druhé advokátní kanceláři musí být považovány za přinejmenším „dodatečné náklady“, je třeba konstatovat, že v průběhu řízení, které předcházelo přijetí napadeného rozhodnutí, se žalobkyně nikdy nepokusily prokázat, že pouze některé odměny advokáta byly nahraditelné, a nikdy nepožadovaly částečnou náhradu takové odměny. A to i přesto, že je Komise dopisem výslovně požádala, za účelem posouzení, zda odměna advokáta, jejichž náhrada byla požadována, mohla být zčásti považována za „dodatečné náklady“, aby

poskytly „úplný popis odměny advokáta, včetně jmen advokátů, odpracovaných hodin, použitelné hodinové sazby, popisu poskytnutého poradenství a odůvodnění, že toto poradenství bylo poskytnuto pouze pro účely pokračování v kontrole, a nikoli pro každou kontrolu provedenou na místě“. Žalobkyně, které vždy trvaly na svém stanovisku směřujícím pouze k úplné náhradě požadované odměny advokáta, Komisi takový popis nikdy neposkytly.

101 Za těchto podmínek nelze Komisi vytýkat, že žalobkyním v napadeném rozhodnutí nepřiznala částečnou náhradu jejich odměny advokáta, jako je odměna, která vznikla v rámci zmocnění druhé advokátní kanceláře se sídlem v Bruselu.

102 Je ostatně třeba uvést, že v průběhu tohoto řízení žalobkyně v odpovědi na písemné i ústní otázky Tribunálu výslovně potvrdily, že požadují pouze úplnou náhradu odměny advokáta Komisí a nemohou se spokojit s její částečnou náhradou.

103 Z výše uvedeného vyplývá, že argument uplatněný podpůrně žalobkyněmi, v rámci kterého žalobkyně tvrdí, že některé odměny advokáta, které vynaložily, musí být považovány přinejmenším za „dodatečné náklady“, musí být považován za neopodstatněný a musí být odmítnut, aniž je nutné rozhodnout o jeho přípustnosti, kterou Komise zpochybňuje.

104 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba zamítnout třetí žalobní důvod, jakož i žalobu v plném rozsahu.

K nákladům řízení

105 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměly ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedeným uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (první senát zasedající v kolegiu o pěti soudcích)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Společnostem Red Bull GmbH, Red Bull France SASU a Red Bull Nederland BV se ukládá náhrada nákladů řízení.

Buttigieg Schwarcz Kančeva

Tichy-Fisslberger Bestagno

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 22. dubna 2026.

Podpisy